

Arrest

nr. 186 932 van 17 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Dawro en de Ethiopische nationaliteit te hebben.

Van af het jaar 2003 (Gregoriaanse kalender) studeerde u aan de universiteit in Haramaya, waar u in 2006 een Bachelor of Science behaalde. In november 2005 werd u voor een maand opgesloten door de Ethiopische autoriteiten omdat u flyers uitdeelde voor de Kinijit partij (Coalition for Unity and Democracy).

Na uw studies was u van het jaar 2006 tot 2009 actief als leerkracht in een middelbare school in uw thuisstad Waka, Dawro regio. In 2010 tot 2011 keerde u terug naar Haramaya, waar u aan de universiteit uw Master in microbiologie behaalde.

Na het behalen van uw Master keerde u terug naar Dawro. Tijdens deze periode werd u in het geheim lid van de partij Ginbot 7. U was van jongs af aan eveneens actief in de 'Waka Movement', die in uw thuisstreek ijverde voor een betere basisinfrastructuur. Deze beweging protesteerde tegen het economisch achterstellen en verwaarlozen van uw regio door de Ethiopische autoriteiten. U linkte in het geheim de Waka Movement aan Ginbot 7.

Op 5 november 2011 werd u opgepakt door de autoriteiten toen u met de Waka Movement aan het betogen was. U werd in de gevangenis opgesloten. Op 11 november 2011, terwijl u gevangen zat, stak uw ex-collega en vriend Yenesew Gebre zichzelf in brand als protest tegen de arrestaties die bij de betoging verricht waren, en omwille van de verwaarlozing van de regio door de autoriteiten. U werd gezien als mede verantwoordelijk voor de omstandigheden die leidden tot de dood van Yenesew Gebre. Op 8 februari 2012 werd u vrijgelaten.

Na uw vrijlating vertrok u onmiddellijk naar Addis Abeba, waar u vanaf mei 2012 werkzaam was bij het FMHACA (Food, Medicine and Health Care Administration), een organisatie van het Ethiopische Ministerie voor Gezondheid.

Op 15 februari 2013 werd u gearresteerd en gevangen gezet in Dawro op verdenking van connecties met Ginbot 7, en eveneens omdat u mede verantwoordelijk werd geacht voor de dood van Yenesew Gebre. U werd vrijgelaten op 14 april 2013. Op 8 mei 2013 werd u opnieuw gearresteerd omdat u de grieven van uw gemeenschap had gedeeld op sociale media. U zat gevangen in de Wolayita zone tot uw vrijlating op 31 juli 2013.

Na uw vrijlating ging u opnieuw aan de slag op uw werk in Addis Abeba. In januari 2014 ging u aan de slag als laborant bij het EHNRI (Ethiopian Health and Nutrition Research Institute). Dit is eveneens een instituut van het federale Ministerie van Gezondheid in Ethiopië.

U zocht naar manieren om het land te verlaten, en schreef zich vanuit uw hoedanigheid als laborant in voor een opleiding aan de Universiteit van Gent. U bewam door omkoping aanbevelingsbrieven van de overheid. Door de uitnodiging van de Universiteit van Gent kreeg u op 11 juli 2014 een Schengenvisum van de Belgische ambassade in Addis Abeba.

U verliet Ethiopië op 22 september 2014 met het vliegtuig. U kwam op 23 september 2014 aan in België. Daar verbleef u in Gent, terwijl u drie maanden lang de opleiding aan de Universiteit van Gent volgde. Een week voor het eindigen van de opleiding, op 4 december 2014, reisde u naar Zweden, waar u asiel aanvraagde. In het kader van de Dublinprocedure werd u door de Zweedse asieldiensten terug naar België gestuurd op 27 mei 2015. Op 28 mei 2015 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u kopieën van gerechtelijke documenten uit Ethiopië voor, die de verschillende gerechtelijke procedures tegen u zouden aantonen (15 bladzijden). Daarnaast legt u foto's neer die aantonen dat u tijdens uw verblijf in België naar demonstraties, georganiseerd door Ginbot 7, bent geweest.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door onaannemelijke verklaringen, leemten en onwaarschijnlijkheden. Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat u niet op het vroegst mogelijke moment internationale bescherming hebt aangevraagd, en dat u niet aan de medewerkingsplicht hebt voldaan. Ten tweede zijn uw verklaringen over de vervolging omwille van politieke activiteiten niet overeen te stemmen met uw profiel, werkzaamheden en internationale reizen als werknemer voor de federale overheid van Ethiopië.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw gedrag na het verlaten van uw land niet strookt met dat van een vluchteling die vreest voor zijn leven.

Van een asielzoeker wordt verwacht om op het vroegst mogelijke moment internationale bescherming aan te vragen, tenzij de asielzoeker een goede reden kan aantonen om dat niet te doen. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw gedrag na het verlaten van uw land, Ethiopië, niet in overeenstemming is met dat van een asielzoeker die vreest voor zijn leven. Na aankomst in België hebt u immers geen asiel aangevraagd, maar hebt u drie maanden lang een opleiding gevolgd aan de Universiteit van Gent. Nochtans verklaart u op het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de inschrijving voor deze opleiding louter een voorwendsel was om het land te verlaten en 'uw leven te redden' (zie gehoorverslag CGVS, 22 augustus 2016, p. 12). Uit het feit dat u na aankomst in België alsnog besluit eerst die opleiding af te ronden, en pas daarna asiel aanvraagt, blijkt echter in het geheel niet dat u werkelijk voor uw leven vreest. Wanneer u met deze vaststelling geconfronteerd wordt, verklaart u dat u 'wist dat u nu in een veilig land was', en dat u de kennis van de opleiding nodig had om 'na de instorting van de overheid terug te gaan om uw gemeenschap te dienen' (CGVS, p. 13). Dit kan echter geenszins beschouwd worden als een als een goede reden om geen asiel aan te vragen.

Daarenboven merkt het Commissariaat-generaal op dat u, op het moment dat u hebt besloten asiel aan te vragen, u dat niet onmiddellijk in België hebt gedaan, maar dat u eerst naar Zweden bent gereisd om daar internationale bescherming aan te vragen. Wanneer u naar die beslissing wordt gevraagd, verklaart u dat u bang was dat de Belgische overheid u zou deporteren (CGVS, p. 13). U kan die vrees echter absoluut niet hard maken, en stelt dat u werd bang gemaakt door vrienden. Zowel het feit dat u eerst de opleiding aan de UGent afmaakt als het feit dat u eerst naar Zweden reist alvorens asiel aan te vragen, stroken niet met het gedrag van een vluchteling die internationale bescherming zoekt omdat hij vreest voor zijn leven.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal vast dat u niet hebt voldaan aan de medewerkingsplicht. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om zo snel mogelijk alle elementen in te dienen om zijn vraag om internationale bescherming te onderbouwen. Het Commissariaat-generaal tilt zwaar aan het feit dat u eigenhandig uw originele paspoort, volgens uw verklaringen, hebt vernietigd, of toch alleszins weigert voor te leggen (CGVS, p. 11). U verklaart hierover dat u uw paspoort hebt vernietigd om uw leven te redden. Gevraagd naar wat u daarmee bedoelt, stelt u opnieuw dat u uw paspoort hebt vernietigd om uw leven te redden, en dat u er van overtuigd was dat de overheid u zou deporteren (CGVS, p. 11). U stelt bovendien dat u er 'zeker van bent' dat het Commissariaat-generaal over uw visumdossier beschikt via de Belgische ambassade in Ethiopië (CGVS, p. 11). Het is de plicht van het Commissariaat-generaal om alle relevante elementen te beoordelen, maar, zoals hierboven gesteld, het is wel degelijk de plicht van de asielzoeker om, waar mogelijk, zelf alle relevante elementen zo snel mogelijk in te dienen. Van een asielzoeker die vreest voor zijn leven, die beschikt over een paspoort, mag dan ook verwacht worden dat hij dat paspoort voorlegt om zijn identiteit, reisweg en profiel te bewijzen of onderbouwen. Door uw paspoort te vernietigen of achter te houden, versluiert u doelbewust inzicht in uw zaak, terwijl u door het wél voor te leggen eenvoudig klaarheid had kunnen scheppen. Dit doet een sterk vermoeden rijzen dat u uw documenten moedwillig achterhoudt omdat ze elementen bevatten die in strijd zijn met uw profiel of verklaringen.

Dit vermoeden wordt gesterkt door het feit dat het Commissariaat-generaal op Facebook foto's heeft teruggevonden die bewijzen dat u al minstens één keer eerder Ethiopië hebt verlaten. Deze foto's zijn opgeladen op 30 augustus 2013, een maand nadat u, volgens uw verklaringen, bent vrijgelaten uit uw laatste gevangenschap. Uit deze foto's blijkt duidelijk dat u in 2013 het land hebt verlaten om een opleiding te volgen in Thailand (zie informatie in het administratieve dossier). De foto's zijn gebundeld in een album met de titel 'nieuwe opleiding Ethiopiërs' (in het Thais). U bent op de foto's duidelijk herkenbaar te zien terwijl u voor het gebouw van het Laboratory Center for Food and Agricultural Products Co. staat (aangeduid in het Engels en het Thais). Dit centrum bevindt zich in Bangkok, Thailand (zie informatie in het administratieve dossier). Uw verblijf in Thailand, dat zich in de periode vlak na de door u genoemde problemen in Ethiopië situeert en dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal volledig onvermeld laat, kan alvast een verklaring zijn waarom u hebt besloten uw paspoort achter te houden. Het feit dat u na deze opleiding gewoon naar Ethiopië bent teruggekeerd is allerminst een indicatie dat u in uw thuisland voor uw leven moest vrezten.

Het Commissariaat-generaal besluit hieruit dat u uw verplichtingen als asielzoeker in het geheel niet bent nagekomen. Het feit dat u tot op het laatste moment van uw opleiding hebt gewacht om asiel aan te vragen, en daartoe bovendien eerst nog naar een ander Europees land bent getrokken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees in sterke mate. Hetzelfde geldt voor uw terugkeer naar Ethiopië in 2013, na een verblijf in Thailand dat u voor het Commissariaat-generaal verborgen hield.

Bovendien weigert u het Commissariaat-generaal moedwillig inzicht in cruciale elementen van uw asielaanvraag door het achterhouden van uw paspoort. Hieruit moet het Commissariaat-generaal ook besluiten dat uw algemene geloofwaardigheid absoluut niet vastgesteld kan worden.

Uw verklaringen over vervolging omwille van politieke activiteiten tegen de Ethiopische autoriteiten stemmen niet overeen met uw profiel als werknemer van de Ethiopische overheid en uw internationale reizen in die hoedanigheid.

Allereerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat de geloofwaardigheid van uw vrees wordt ondergraven door het feit dat u op legale wijze en onder uw eigen naam hebt kunnen verlaten. Om het land op deze wijze kunnen verlaten en een visum te krijgen hebt u immers toelating en documenten nodig van de Ethiopische autoriteiten. Het is niet aannemelijk dat zij u deze toelating zouden verschaffen als u werkelijke gevisieerd bent omwille van antiautoritaire politieke activiteiten. U verklaart hierover dat u op frauduleuze wijze aan aanbevelingsbrieven van de overheid bent geraakt, door via een collega de bevoegde autoriteiten om te kopen (CGVS, p. 11-12). Dit zijn echter loze beweringen die u op geen enkele manier hard kan maken. U kan en wil niet in detail treden, zo wilt u bijvoorbeeld niet de naam noemen van de collega die u geholpen heeft, ook al wordt u er verschillende keren op gewezen dat het Commissariaat-generaal de vertrouwelijkheid van uw verklaringen garandeert (CGVS, p.12, 2).

Deze verklaringen worden nog verder ondermijnd door de hierboven vermelde ontdekking dat u eerder Ethiopië verlaten hebt in 2013, om een opleiding te volgen in Thailand (zie informatie in het administratieve dossier). Ook op dat moment moet u van de Ethiopische autoriteiten toelating hebben gekregen om het land te verlaten. Het is hoogst onaannemelijk dat zij dit zouden toelaten in een periode vlak nadat u zes maanden gevangen zat en er een aanklacht tegen u liep wegens, zoals in uw documenten staat, 'a crime charge of overthrowing the constitutionally established system' (zie informatie in het administratieve dossier). Ook uw verklaring dat u niet eens zelf uw paspoort ging halen in juni 2013, omdat u toen zelf in de gevangenis zat, is een loze bewering (CGVS, p. 12). Dat 'die dingen gemakkelijk zijn in Ethiopië' is een blote veronderstelling waarvoor u nog niet eens het begin van bewijs kunt geven. Het Commissariaat-generaal kan niet aannemen dat u tijdens een gevangenschap van zes maanden de mogelijkheid had om een reis naar Thailand te regelen die vlak na die door u beweerde gevangenschap plaatsvond, noch dat u daar van de autoriteiten toestemming toe zou krijgen terwijl er een aanklacht wegens poging tot staatsgreep tegen u lopende was. De vaststelling dat u na het ontstaan van de door u aangehaalde moeilijkheden met de autoriteiten zonder enige hinder, legaal en onder uw eigen naam naar Thailand en België bent gereisd doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Het is bovendien hoogst ongeloofwaardig dat u überhaupt voor de overheid mag blijven werken nadat u twee keer drie maanden gevangenisstraf hebt uitgezeten, en onder meer beschuldigd werd van 'samenzwering' in functie van een 'staatsgreep' en connecties met 'de terroristische beweging Ginbot 7', zoals in de door u voorgelegde documenten staat (zie informatie in het administratieve dossier). U verklaart daarover meermaals dat er een 'schaarste' was aan mensen die uw soort werk deden, waardoor de overheid genoodzaakt was u te blijven tewerkstellen (CGVS, p. 8, 19). Het feit dat uw vak een knelpuntberoep zou betreffen kan echter niet redelijkerwijs gezien worden als een vergoelijking om iemand die als staatsgevaarlijk beschouwd wordt, te blijven tewerkstellen binnen het kader van de overheid zelf, laat staan om voor deze persoon opleidingen in Thailand en België te financieren.

Uit de voorgaande elementen moet het Commissariaat-generaal concluderen dat de door u beweerde politieke activiteiten en de door u beweerde vervolging door de autoriteiten omwille van die activiteiten, niet als aannemelijk beschouwd kunnen worden.

De door u neergelegde documenten kunnen de beslissing niet in uw voordeel keren.

Ten eerste legt u kopieën van gerechtelijke documenten voor, die de verschillende aanklachten tegen uw persoon en de tijd die u in detentie zou hebben doorgebracht moeten aantonen. Het Commissariaat-generaal stelt uitdrukkelijk dat voorgelegde documenten slechts waarde hebben voor zover zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is. Bovendien hebben kopieën, omwille van de manipuleerbaarheid door middel van allerhande knip- en plakwerk, geen enkele bewijswaarde. Dit wordt in uw geval geïllustreerd door het feit dat er op verschillende van de documenten een duidelijk typografisch verschil is tussen de letters van uw naam en de overige namen.

Ten tweede legt u foto's voor van een demonstratie waaraan u hebt deelgenomen in België. U verklaart dat het gaat om een 'algemene demonstratie tegen de massamoorden op Oromo's' en dat u 'al die dingen ook steunt' (CGVS, p. 20). U verklaarde daarnaast dat u geen contact meer hebt met uw familie 'omdat u politiek actief bent in alle bewegingen, ook de Oromo protesten', en u hen anders zo in gevaar zou brengen (CGVS, p. 9). Uw politieke activiteiten in België bestaan voornamelijk uit activisme op sociale media, vanop een Facebookprofiel op naam van Yenesew Gebre (p.19-20). U roept wat dat betreft geen concrete vrees in, maar impliceert wel dat u bij terugkeer gevaar zou lopen omwille van deze politieke activiteiten. Er is echter geen enkel concreet bewijs dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw politieke activiteiten in België, noch van uw activisme op sociale media (de account van waarop u actief zou zijn staat niet op uw eigen naam), noch van uw deelname aan protesten tegen de regering. Daarbij benadrukt het Commissariaat-generaal dat er aan de door u beweerde politieke activiteiten in Ethiopië geen geloof gehecht kan worden. Het Commissariaat-generaal kan dan ook niet inzien waarom de Ethiopische autoriteiten u in het bijzonder zouden viseren bij een terugkeer naar uw land.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Ethiopian Foreign Policy, 39 countries Ethiopian Citizens Can Travel to Without Visa, 26 oktober 2014"; "Linkedin account van Dubale Gebeyehu"; "Wikipedia, Zone 9 bloggers"; "Linkedin account van Mahlet Fantahun"; "Linkedin account van Abel Wabella"; "NP, Just out of jail, Ethiopian leader brings a sharp message to Obama, 26 augustus 2015"; "Wikipedia, Addis Abeba University"; "U.S. Department of State, Press Statement on Ethiopia's charges of terrorism against political leaders, 29 april 2016."; "email van 15 oktober 2016 van verzoeker naar facebook in verband met zijn account."; "HRW, Legal analysis of Ethiopia's state of emergency, 30 oktober 2016."; "emails van 10 december tussen verzoeker en facebook in verband met zijn account."; "facebook account van verzoeker onder zijn naam Dinkineh Abebe."

Ter zitting legt verzoeker neer "The messenger, With 20,000 detainees released, Ethiopia hopes to sustain restored order, 7 februari 2017"; "Brief van TESEMA Fisela Tesfaye, lid van het executief comité van GINBOT 7".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 januari 2017 een schending aan van "de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève"; "artikelen 48/3, 48/4, en 48/6 van de wet van 15 december 1980"; "de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980"; "het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen, de beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte stukken)"; "beoordelingsfout".

Aangaande het verwijt van het CGVS ten aanzien van verzoeker dat hij niet zo vroeg mogelijk na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende, voert verzoeker aan dat dit element niet voldoende is om hem uit te sluiten van elke vorm van bescherming, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in HvJEU In de gevoegde zaken C 148/13 tot en met C 150/13, A (C 148/13), B (C 149/13), C (C 150/13) tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie punt 70. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar artikel 10 van de richtlijn 2013/32/Eu van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarin wordt gesteld dat de lidstaten ervoor zorgen dat "verzoeken

om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan”.

Verzoeker bevestigt inderdaad eerst zijn opleiding te hebben gevolgd vooraleer een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen, gezien hij toen een legaal verblijf had en dus geen risico liep te worden teruggestuurd. Hij heeft in die periode echter informatie verzameld over de mogelijkheden om asiel aan te vragen, wat hem ertoe bracht te veronderstellen dat hij in Zweden meer kans op het verkrijgen van bescherming had. Verzoeker meent echter dat zijn gedrag hem niet verweten kan worden, nu vandaag pas duidelijk is dat hij toen gehandeld heeft op basis van niet betrouwbare informatie.

Wat betreft de medewerkingsplicht stelt verzoeker dat hij zijn paspoort heeft vernietigd uit vrees dat dit document gebruikt zou worden om hem naar Ethiopië terug te sturen. Waar het CGVS vermoedt dat verzoeker zijn paspoort echter achterhoudt, hierbij verwijzend naar verzoekers reis naar Thailand uit 2013 die hij op deze manier zou willen verzwijgen, voert verzoeker aan dat hij zijn reis naar Thailand wel degelijk vermeld heeft bij de DVZ. Wat verzoekers reis naar Thailand betreft, onderstreept verzoeker nog dat het in 2013 mogelijk was voor Ethiopische burgers om een inreisvisum aan de Thaise grens te ontvangen.

Verzoeker stelt voorts dat hij in Ethiopië een nieuw paspoort verkregen had via omkoping. Hij geeft aan dat alle documenten, met uitzondering van de brieven van de Universiteit Gent, vals zijn. Zo wordt op één van de valse brieven een emailadres met domeinnaam gmail.com weergegeven als adres van iemand van de administratie en staat er geen referentinummer op deze brief. Een andere brief werd opgesteld in het Engels, hoewel de naam en titel van de persoon die hem getekend heeft in het Amarisch [lees: Amhaars] waren.

Aangaande zijn profiel van werknemer van de Ethiopische autoriteiten stelt verzoeker dat hij werd aangeworven omdat er niemand anders met de nodige kwalificaties beschikbaar was voor die job. Bovendien merkt hij op dat “[h]et CGVS geen enkele document brengt waaruit zou blijken dat het in het Ethiopisch context ongeloofwaardig is dat verzoeker, die kwalificaties heeft in een knelpuntberoep, zou mogen blijven werken voor de overheid na zijn vrijlating en dat de Ethiopische autoriteiten er niet alles voor zouden doen om hen te verhinderen het land te verlaten.” Verzoeker toont echter wel aan dat een tewerkstelling bij de autoriteiten na een opsluiting om politieke redenen niet ongewoon is en dus ook niet ongeloofwaardig in Ethiopische context. Uit de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat personen die net vrijgelaten zijn niet verhinderd zijn om te reizen, noch om opnieuw te gaan werken in publieke instellingen. Verzoeker stelt daarnaast dat dit niet uitsluit dat die personen later opnieuw vervolgd en opgesloten worden door de Ethiopische autoriteiten.

Aangaande zijn activisme op sociale media, stelt verzoeker dat zijn account opnieuw actief is, maar nu onder zijn eigen naam, en dat hij dit account gebruikt om politieke boodschappen te delen over de Ethiopische situatie. Volgens verzoeker is het bijgevolg aannemelijk dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zijn van zijn politieke activiteiten, zeker nu hij 5000 vrienden en 1323 abonnees heeft en dus redelijk zichtbaar is.

In hoofdorde wordt gevraagd verzoeker de status van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart Ethiopië te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met de overheid. Hij vreest bij terugkeer te worden gearresteerd en vermoord.

2.4. Verzoeker stelt dat hij niet kan uitgesloten worden van internationale bescherming, louter omdat hij zijn asielaanvraag niet zo snel mogelijk had ingediend. Verzoeker wijst hierbij op artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/Eu van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarin wordt gesteld dat de lidstaten ervoor zorgen dat *“verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan”* en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer) van 2 december 2014 in de gevoegde zaken A (C 148/ 13), B (C 149/ 13), C (C 150/13) *tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 70 *“Bovendien moet worden opgemerkt dat de verplichting van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 om alle elementen tot staving van het verzoek om internationale bescherming “zo spoedig mogelijk” in te dienen, wordt afgezwakt door het uit hoofde van artikel 13, lid 3, sub a, van richtlijn 2005/85 en artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 aan de bevoegde autoriteiten opgelegde vereiste om in het onderhoud rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielverzoek, met inbegrip van de kwetsbaarheid van de asielzoeker, en om dat verzoek op individuele basis te beoordelen rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van elke verzoeker.”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers asielaanvraag wel degelijk ten gronde werd behandeld en hij ook beschikte over een effectief beroep.

Verzoeker blijft dus theoretisch maar verklaart hiermee niet waarom hij naliët na aankomst in België in september 2014 onmiddellijk een asielaanvraag in te dienen. Er moet dus vastgesteld worden dat verzoeker het prioritair vond eerst nog gedurende drie maanden een opleiding georganiseerd door Universiteit Gent te volgen en vervolgens als Ethiopiër - dus onder de bescherming van zijn nationale autoriteiten - naar Zweden te reizen om daar asiel aan te vragen. Verzoekers houding stemt bijgevolg niet overeen met het gedrag dat kan verwacht worden van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven. Dit klemt te meer nu het verzoekschrift stelt dat verzoeker in de periode waarin hij de opleiding in België volgde, informatie verzamelde over de mogelijkheden om asiel aan te vragen en dus redelijkerwijs op de hoogte was van de criteria ter zake en het belang een dergelijke aanvraag zo spoedig in te dienen na het betreden van het grondgebied. Verzoeker heeft dus met kennis van zaken geopteerd om een andere weg te volgen. Er kan dus niet enkel worden vastgesteld dat verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht om in het gastland zo snel mogelijk asiel aan te vragen. Bovendien tast deze handelwijze de dringende nood aan bescherming aan voor de door verzoeker geschetste vervolging alsook zijn bewering dat de opleiding in België een manier was om zijn land te verlaten en zijn leven te redden (CGVS-verslag, p. 12). De niet ernstig toegelichte laattijdige aanvraag is dan ook een negatieve aanwijzing wat betreft verzoekers nood aan internationale bescherming, welke dan ook kon opgenomen worden in de bestreden beslissing.

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

Dat verzoeker zijn paspoort zou vernietigd hebben, doet derhalve opnieuw op ernstige wijze afbreuk aan zijn medewerkingsplicht nu hij hierdoor paspoortgegevens achterhoudt voor de Belgische asielinstanties met informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In dit verband stelt het verzoekschrift dat verzoeker zijn paspoort inderdaad vernietigd heeft, dit uit vrees voor repatriëring. Dergelijke excuses zijn bezwaarlijk ernstig, nu de afwezigheid van een paspoort niet verhindert dat iemand wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst of een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

2.6. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, is verzoekers relaas bezwaarlijk vrij van tegenstrijdigheden. Gevraagd waarom verzoeker in 2011 werd opgepakt, antwoordde verzoeker letterlijk *“Mijn goede vriend en collega Yenesew Gebre heeft benzine over zichzelf gegooid en zichzelf in brand gestoken. Iedereen wou weten waarom hij dat gedaan had. Ik was de leider van die groep mensen. Genbot 7 financierde ons in het geheim.”* (vragenlijst CGVS, punt 5). Ook tijdens het interview bij het CGVS gaf verzoeker aan dat één van de redenen waarom hij werd gearresteerd en 3 maanden gevangengehouden in 2011 de zelfontbranding van Yenesew Gebre was, *“De reden dat we gevangen werden genomen waren degene die ik al heb genoemd. De rechtvaardigheidseisen. De campagnes via sociale media. Dat waren de reden dat we beschuldigd werden. Daarbij ook nog eens de zelfontbranding van Yenesew Gebre, dat was één van de factoren waardoor we zijn opgesloten.”* (CGVS-verslag, p. 14). Even later verklaarde verzoeker echter dat hij zich reeds in de gevangenis bevond op het moment dat Yenesew Gebre zichzelf in brand stak (CGVS-verslag, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, antwoordde verzoeker *“het was een misverstand tussen mij en de tolk: het was niet de manier waarop ik dat gezegd heb. Wat ik gezegd heb is: mijn eisen voor de gemeenschap, dat waren ook de eisen van Yenesew. Dus we stelden dezelfde vragen, en dezelfde eisen, Yenesew en ik. Het was het feit dat we ook gevangen werden genomen, omwille van die vragen. Het was NIET door Yenesew dat ik in de gevangenis zat.”* (CGVS-verslag, p. 18). Waar verzoeker de tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te wijzen op een misverstand met de tolk, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij omwille van Yenesew's zelfverbranding werd opgepakt. Bovendien is het redelijk te veronderstellen dat verzoeker, die beweert een goede vriend en oud-collega van Yenesew te zijn, zich precies kan herinneren waar en in welke omstandigheden hij zich bevond toen hij over Yenesew's schokkende zelfmoord hoorde. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over dergelijke belangrijke punten doet derhalve afbreuk aan de waarachtigheid van deze verklaringen, te meer nu zijn arrestatie in 2011 en de reden hiervoor tot de kern van verzoekers asielmotieven behoren.

2.7. De waarachtigheid van verzoekers asielrelaas wordt eveneens aangetast nu verzoekers verklaringen één van de leiders van de Waka movement te zijn (CGVS-verslag, p. 7) niet objectief ondersteund worden en aldus beperkt blijft tot blote beweringen. Het is immers redelijk aan te nemen dat de leider van deze beweging dit kan objectiveren en hierover honderduit kan vertellen. Verzoeker blijft echter bij een losse bewering. Dit klemt te meer nu verzoeker doorheen de procedure een doortastendheid aan de dag legt waarbij hij zijn relaas met een aanzienlijke hoeveelheid stukken tracht te onderbouwen.

2.8. Verzoekers vrees voor vervolging door de Ethiopische autoriteiten wordt fundamenteel ondergraven nu hij in staat was op legale wijze en met gebruik van zijn eigen naam van Ethiopië meerdere keren naar het buitenland te reizen in het kader van zijn academische carrière. Verzoekers verklaring aangaande zijn beweerde valse paspoort waarbij hij stelt dat het gemakkelijk is een officieel paspoort te laten aanmaken door de administratie om te kopen, betreft een blote bewering. Bovendien kan verzoeker niet enerzijds stellen dat Ethiopië streng elke door hen niet-aanvaardbare politieke bestraft en anderzijds een laks beleid voert zodat deze politieke opposanten makkelijk in en uit het land kunnen reizen. Aldus blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, punt 24) dat hij reeds in 2013 naar Thailand gereisd was met datzelfde paspoort, eveneens in het kader van een opleiding (zie informatie in het administratief dossier).

Verzoeker toont niet aan hoe hij, tezamen met andere Ethiopiërs zoals uit de foto's kan blijken, zonder medewerking en academische en administratieve ondersteuning kon geselecteerd worden voor de Thailandse zending. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker deze toelating zou krijgen, indien hij werkelijk actief zou vervolgd worden door de Ethiopische autoriteiten. Waar het verzoekschrift (opnieuw) aanvoert dat alle gebruikte documenten om naar België te komen, met uitzondering van de uitnodigingsbrieven van Universiteit Gent, valse documenten zijn die door verzoeker werden gekocht, wordt dit niet aangetoond nu verzoeker geen gegevens neerlegt van deze aanvraag terwijl het redelijk is aan te nemen dat een beursstudent alle administratieve stukken nodig voor het aantonen van zijn beurs en ter ondersteuning van zijn academische graden en opleidingen meebrengt. Ter terechtzitting wordt nog gesteld dat VLIR-beurzen onder de Belgische internationale samenwerking vallen en niet kan worden ingezien hoe verzoeker dan zonder officiële nationale en Belgische goedkeuring een dergelijke beurs kon worden toegekend, laat staan op basis van valse documenten. Verzoeker houdt ter terechtzitting vol dat hij valse stukken voorlegde maar blijft bij loze beweringen terwijl kan aangenomen worden dat op de eerste plaats verzoeker zelf, maar naast de Ethiopische bevoegde diensten, ook de Gentse Universiteit en de Belgische ambassade over deze stukken beschikken. Verzoeker faalt opnieuw in zijn medewerkingsplicht.

2.9. Verzoeker is aldus geenszins overtuigend waar hij stelt dat hij als buitenlandse beursstudent in aanmerking komt voor een VLIR beurs zonder hierbij alle nodige stappen te doorlopen waaronder ook bij zijn nationale overheden en/of instituties. Evenmin is aannemelijk dat verzoekers werkgever hem dienstvrijstelling en administratieve en andere steun zou geven, nadat verzoeker pas in vrijheid werd gesteld na zes maanden gevangenschap omwille van anti-overheidsactiviteiten en er een aanklacht tegen hem liep wegens verdenking van de bijzonder zware misdrijven als terrorisme en *“subverting and seizing a constitutionally established government by force”* (zie informatie in het administratief dossier). De vaststelling dat verzoeker legaal, met gebruik van zijn eigen naam en zonder enige moeilijkheden in het kader van zijn beroepsactiviteiten vanuit Ethiopië naar respectievelijk België en Thailand kon reizen, terwijl hij stelt actief vervolgd te worden door de Ethiopische autoriteiten, ondergraaft derhalve elke geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de Ethiopische autoriteiten. Bovendien lijkt een strafmaat van zes maand geheel onverzoenbaar voor feiten als terrorisme en *“subverting and seizing a constitutionally established government by force”* (zie informatie in het administratief dossier). Om bovenstaande redenen kan er dan ook aan de door verzoeker neergelegde gerechtelijke documenten, waarin hij onder meer wordt aangeklaagd voor terrorisme en het plegen van een staatsgreep, geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien betreffen deze stukken slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). In dit licht valt op dat de letters van verzoekers naam en de overige namen duidelijk verschillen. Deze stukken komen dan ook voor als opgemaakt voor onderhavige procedure en kunnen geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag herstellen, wel integendeel.

2.10. De bestreden beslissing stelt terecht dat het niet kan aangenomen worden dat verzoeker kon blijven werken voor het Ministerie van Volksgezondheid terwijl hij meermaals werd opgepakt voor anti-overheidsactiviteiten en zelfs verdacht werd van terrorisme en een poging tot het plegen van een staatsgreep (zie administratief dossier). Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker opnieuw werd aangeworven omdat er niemand anders met de nodige kwalificaties beschikbaar was voor die job, kan deze uitleg niet in het minst volstaan. Immers verzoekers kwalificaties wegen geenszins op tegen het voortbestaan van de staat en al evenmin kan aangenomen worden dat de Ethiopische overheid een persoon die een gevaar is voor de staatsveiligheid tewerkstelt binnen hun ministeries. Dergelijke ongerijmdheden doen geheel afbreuk aan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen.

2.11. Bij het verzoekschrift en aanvullende nota worden documenten neergelegd die volgens verzoeker aantonen dat een tewerkstelling bij de autoriteiten na een opsluiting om politieke redenen niet ongewoon en dus ook niet ongeloofwaardig is in Ethiopische context, alsook documenten die aantonen dat personen die net vrijgelaten zijn niet verhinderd zijn om te reizen.

Aangaande de bij verzoekschrift toegevoegde LinkedIn-profielen dient worden vastgesteld dat deze profielen geen officieel noch objectief karakter hebben, nu een profiel op LinkedIn eender welke informatie over iemands carrière kan bevatten zonder dat deze geverifieerd wordt, en dat hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Deze internetprofielen tonen aldus niet aan dat respectievelijk D. G., A. W. en M. F. (nog) tewerkgesteld zijn bij een overheidsinstelling. Evenmin kan dit aantonen dat deze personen thans nog worden beschouwd als staatsgevaarlijk. Immers verzoeker toont evenmin aan dat D. G. werd opgesloten omwille van politieke redenen.

Zoals hoger reeds vastgesteld hecht de Raad immers geen bewijswaarde aan de door verzoeker neergelegde fotokopieën van gerechtelijke documenten, waarin ook D. G. één van de beklaagden is. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat deze documenten een aanklacht – en geen veroordeling – inhouden en deze dus niet vermelden noch staven dat D. G. werd opgesloten omwille van politieke redenen.

Wat betreft de Wikipedia-pagina waarin de situatie van de bloggers A. W. en M. F. wordt uiteengezet, zegt deze niets over hun leven na hun vrijlating, laat staan dat zij opnieuw werden tewerkgesteld door een overheidsinstelling.

Waar verzoeker zich voorts beroept op de situatie van B. G. om aan te tonen dat het in Ethiopische context mogelijk is dat iemand die werd opgesloten om politieke redenen, erna legaal kan reizen en opnieuw tewerkgesteld worden door een overheidsinstelling, kan verzoekers situatie bezwaarlijk vergeleken worden met het hoge profiel en de specifieke context van B. G.– een vooraanstaand professor, die onder meer in contact staat met Amnesty International en lezingen geeft in het buitenland over de Ethiopische situatie, én tevens één van de leidende figuren van de oppositie in Ethiopië. Uit deze documenten kan bovendien blijken dat een oppositieleider wel degelijk deze hoedanigheid kan aantonen wat, zoals hoger gesteld, verzoeker niet doet.

De situatie van E. T. en S. T. die na een opsluiting opnieuw tewerkgesteld werden in respectievelijk een publieke universiteit en in een door de overheid uitgebete bank, zoals uiteengezet wordt in het bij aanvullende nota neergelegde krantenartikel, is evenmin van toepassing op verzoeker. Het artikel schrijft immers over de specifieke praktijk waarbij de Ethiopische overheid gebruik maakt van training om politieke gevangenen te rehabiliteren alvorens hen terug vrij te laten, dit met het oog op het bewaren van de orde. Het is slechts in deze specifieke context dat oud-gevangenen worden vrijgelaten en hun job bij een overheidsinstelling opnieuw kunnen uitoefenen. Verzoeker toont niet aan vervolgd te zijn, laat staan veroordeeld noch dat hij werd opgesloten en dient gerehabiliteerd te worden.

2.12. Waar het verzoekschrift voorts stelt dat verzoeker vermoedt dat zijn Facebookaccount werd geblokkeerd in het kader van de uitzonderingsmaatregelen van de Ethiopische regering op basis van de noodtoestand, blijkt dit geenszins uit verzoekers communicatie met de klantendienst van Facebook. Integendeel, uit het (onvolledige) e-mailverkeer tussen verzoeker en de diensten van Facebook blijkt dat verzoekers account werd geblokkeerd omdat deze onder andermans naam werd gebruikt, namelijk die van Y. G., wat niet is toegelaten volgens het beleid van Facebook. De Raad kan uit deze Facebookaccount enkel afleiden dat verzoeker klaarblijkelijk geen schroom heeft om zich online uit te geven voor iemand anders en profielen fabriceert onder andermans naam.

2.13. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoeker thans zelf met zijn eigen Facebookaccount met 5000 vrienden en 1323 abonnees, politieke boodschappen over de Ethiopische situatie verspreidt, dient te worden opgemerkt dat verzoeker slechts tracht zijn profiel en handelingen bij te stellen naarmate de asielprocedure loopt en in het licht van de beslissing van de commissaris-generaal.

2.14. De Raad stelt bovendien vast dat zelfs indien nog zou worden aangenomen dat verzoeker, in het kader van de bijkomende graad die hij in 2010-2011 behaalde aan de universiteit, in aanraking kwam met andere Ethiopische studenten die wel oppositie voerden – terwijl niet wordt aangetoond dat hijzelf actief was in Ginbot 7 en/of politieke activiteiten had – dan nog ligt deze periode lang achter verzoeker en heeft hij intussen zowel een academische als een administratieve carrière kunnen uitbouwen. Bovendien behoort verzoeker tot de uitgelezen groep studenten die in aanmerking konden komen voor meerdere stages en opleidingen in het buitenland.

2.15. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt voor zijn komst naar België in de negatieve aandacht te hebben gestaan van zijn overheid dient verzoeker aan te tonen dat niettemin zijn gebrekkig medewerking en handelwijze (zoals ook besproken in het kader van zijn laattijdige asielaanvraag en het niet neerleggen van reis/visa/beursdocumenten), zijn thans in België ontplooide activiteiten niet voorkomen als het louter verhinderen van een terugkeer naar Ethiopië en het bekomen van een verblijfsvergunning.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur*

place claims, d) Procedural aspects”, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “*Note on réfugié sur place claims*”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, 1992, 96).

2.16. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Ethiopië problemen zou kennen omwille van zijn deelname aan een betoging in België. Evenmin kan worden aangenomen dat de Ethiopische autoriteiten verzoeker op de voet zouden opvolgen te meer verzoeker in het kader van de internationale samenwerking zijn belofte de toegekende academische stage aan de universiteit van Gent, wel nauwgezet heeft opgevolgd. Bovendien betrof deze betoging een ‘*algemene demonstratie tegen de massamoorden op Oromo’s*’ terwijl verzoeker nooit aangaf hierbij in het bijzonder te zijn betrokken. Zijn bewering dat hij “*al die dingen ook steunt*” (CGVS-gehoor, p. 20) is dan ook niet ernstig. Aldus kan uit de op 22 augustus 2016 neergelegde foto’s van een eenmalige manifestatie waaraan verzoeker heeft deelgenomen in België, evenmin worden afgeleid dat de Ethiopische autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn en dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Ethiopië problemen zou kennen omwille hiervan.

2.17. Wat betreft verzoekers ‘activisme’ in België bestaan voornamelijk op de sociale media, vanop een Facebookprofiel op naam van Y. G. (CGVS-gehoor p.19-20) stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker geen concrete vrees inroept en bovendien staat deze account niet op verzoekers naam. Verzoeker heeft na december 2016 en dus na de bestreden beslissing een eigen Facebookaccount geopend omdat Facebook het gebruik van een andere identiteit niet toestond. Uit de uitprinten van dit account kunnen geenszins bezwarende elementen blijken. De foto’s over LGBTI rechten in Saoedi-Arabië, de andere foto’s (een vuist en een persfoto van schade na rellen in Ethiopië met de titel “*A state of emergency has brought cal mto Ethiopia. But don’t be fooled*” worden niet nader toegelicht, noch wordt aangegeven waarom deze foto’s zouden leiden tot problemen in Ethiopië, laat staan vervolging.

2.18. De door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde brief van Tesema Fisela Tesfaye, lid van het executief comité van GINBOT 7, vertoont een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter, waaraan aldus beperkte bewijswaarde gehecht wordt. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat de inhoud van het document ingaat tegen voorgaande vaststellingen waarbij de Raad geen geloof hecht aan verzoekers beweerde politieke activiteiten en problemen in Ethiopië, gezien hij een carrière bij de overheid kon uitbouwen en actief gesteund werd door zijn werkgever om opleidingen in het buitenland in het kader van zijn loopbaan te volgen. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.19. Het is ten slotte niet ernstig de Ethiopische autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Ethiopische migranten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de individuen die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenten van de Ethiopische staat. Zoals uit de verzoekers loopbaan kan blijken is hij geheel opgenomen in de Ethiopische structuren en heeft hij kunnen genieten van voordelen waar andere (ook uitmuntende of sterk gespecialiseerde) studenten slechts van kunnen dromen. Met de commissaris-generaal kan ook de Raad niet inzien waarom de Ethiopische autoriteiten verzoeker in het bijzonder zouden viseren bij een terugkeer naar zijn land.

2.20. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectieerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.22. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.23. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.24. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.26. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK